

STAGNELIUS, ERIK JOHAN

**Bacchanterna eller Fanatismen. Sorgspel.
=Anon=. Stockholm, tryckta i Ecksteinska
boktryckeriet, 1822.**

Stockholm
1822

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

STAGNELIUS

EX. A

Vitt. Sv.

Dram.

(Br.)

Baccharifera

1700-1829

433

16 Vltt.

Sw

Dram

(Br)

STAGNELIUS, *avskrif Johan*

EX. A

BACCHANTERNA

eller

Fanatismen.

Sorgspel.

STOCKHOLM,
tryckta i ECKSTEINSKA Boktryckeriet, 1822.

Personerna:

ORFEUS.
GORGIAS, Orfisk Adept.
HERMAS.
LYCIS. }
PALEMÓN. } Traciska Herdar.
TIMÓN. }
POLYDORA, Herdinna, Bacchant.
CHORFÖRERSKA.
CHOR AF BACCHANTÉR.

Skådebanan.

Dal i Hemi bergstrakt. — Floden He-
brus med tvenne bryggor. — Längst bort,
mellan klippor, tornspetsar af en Stad. —
Längst fram tvenne grottor.

LYCIS. TIMON.

TIMON.

Ett lyckligt möte! hvarifrån, o Lycis?
Jag hela dagen saknat dig på ängen.

LYCIS.

Från Strymons kalla flod. Min Amaryllig
Bevakar der på gröna blomsterplaner
Sin faders hjordar, medan solen tågar
Igenom Getternas *) och Kräftans tecken.
Hvad jag är lycklig! Ser du purpurbandet
Omkring min hatt, och nejlikan och rosen
Täckt flätade deri? Allt hennes skänk!

TIMON.

Jag sjelf mig ärnar åt den trakten.

LYCIS.

Helsa

Min flicka då!

TIMON.

Blott helsningar du sänder,
Ej kyssar med?

---

*) Tvillingarnes fordna namn.

LYCIS.

Du, Timon, skulle kyssa

En jordisk flickas läppar! Aftonrånan
Och stjernorne på nattens dunkla fäste,
Tvinsjuka svärmare! mot dem allena
Du sträcker famnen med oändlig trånad;
Se'n Orfeus kom från underjorden åter,
Se'n med sin lyras jemmerfulla toner
Han ömt bevekta stenar och cypresser,
Allt sedan är du sjelf en sten, ett träd,
Döf, känslolös för allt, blott ej för lyran.

TIMON.

Jag tillstår gerna, Mäktigt har mig fattat
Den stora Siarns ande, Blott i drömmar
Förrinner dagen och i syner natten.
O! när, med lagrar om sitt hvita hår,
I sångens rosiga Talar han sitter
På klippans spets och harpans strängar rör,
Af skog och dal med tusen genljud svarad,
Hvem röres ej? hvem känner icke minnet
Af fosterlandet vakna i sitt bröst?

LYCIS.

Hvar har sin smak, För min del kan jag ej
Den stränge lida, älskar mer de glada
Bacchanterna med sina tyrsus-stafvar,
Sin Evoësång, sin blomsterkrönta phallus,

TIMON.

Jag tänkte hinna före dagens slut
 Till Strymons elf, Dock lär det bli för sent,
 Långt mer än hälften af sin bana solen
 Framskridit har och bergens skuggor vända
 Sig österut, tyst vexande. Men qualmig
 Är dagens luft ännu. Nedsättom oss
 I någon tyst och kylig grottas famn,
 Tills qvällens perlregn duggar öfver fälten,
 Mig vistandet i djupa grottors sköt
 Har städs behagat. Tempel de mig synas,
 Dem Isis sjelf sig byggt. En helig rysning
 Betar vårt bröst, och andeläppar hviska,
 Och andevingar fläkta kring oss der.
 "Sjelf verlden är en grotta," så han sjöng
 Ej länge se'n Apollos höge Son.
 "En grotta verlden är, der fallna Nymfer
 Sin rodnad dölja för den kyska sol,
 Hvars purpursken bestrålar lifvets dalar,
 Från blomsterfält, från pardus-rika lundar,
 Från rena himlar, spegelklara haf,
 De stego ned bland tårar, natt och dimmor,
 Och fira tyst försoningens mystér,
 Sig badande i skära bäckars vatten."

LYCIS.

Ja, lät oss hvila. Ijulligt skall jag drömma
 Om Amaryllis i det tysta mörkret.

Inbillnings-ögat bäst i mörkret ser,
 Ju svartare vår tafflas bakgrund är,
 Ju klarare din pensels troll-gestalter,
 O Fantasos! — Ej länge vi behöfva
 Oss söka hägn. En grotta, re'n ju bjuder
 Sitt milda skygd. Af blommande granater
 Dess ingång skuggas, och narcisser skälftva
 På grästapeten utanför.

TIMON.

Ej dit

Jag nedgå vill. Åt underjordens makter
 Den invigd är, vid ufvars midnatts-sång
 Och Hekates kristalle-bleka sken,
 Med svarta vädrars blod, af svarta prester.
 Från Acherons papaverkrönta flod
 I hvalfvét smyga fruktansvärda dunster
 Försätligt opp, och sällsamt bleka skuggor
 Församla sig omkring den häpna gästen.

Men midt emot en vänlig grotta hvalfver
 Sin öppna famn djupt in i marmorberget,
 Åt skogarnes och fältens blida nymfer
 Den helgad är. Bland mossbetäckta hållar
 En silfverbäck der sorla hörs, och murgrön
 Sitt friska nät kring tak och väggar slingrar.
 Nedstigom då att söka oss en bädd.
 Men stanna, Lycis! Någon gäst har redan

Sitt läger valt der nere, Hvilken syn!
 Det Siarn är, den höge, den åt solen
 Kalliopé bland Pindens lagrar bar.
 Ljuft slumrar han med Dafne. kransad tinning
 Vid mossans barm, och själaberrskarinnan
 Den gyllne lyran hvilar vid hans sida.
 Hvem djerfves väl hans helga dvala störa?
 Ack! himlar ens ej anade af oss
 Utveckla ändlöst för hans blickar nu
 I ljusa drömmar sina hemligheter.

(*Lycis och Timon gå.*)

ORFEUS.

O hvilken dröm! Jag helsar dig, du blåa
 Oändlighet, som hvälfver öfver mig,
 Din klara rund, af inga stoder buren,
 Från morgonens till nedergångens land;
 Från Söderns dolda region till Norden!
 Jag helsar dig, o sol, hvars underljus
 Med gyllne strålar rummets allhet möter,
 Som formen väsendet, som ordet, tanken,
 Som menskans urbild Gud! Dig ock min helsning
 Du gröna jord, som till ditt modershjerta
 Med stilla kärlek sluter lifvets släkt,
 Den Högstes barn, hans kroppsliggjorda tankar!
 Jag helsar dig, gudomliga Triad!

Ån i ditt tempel vandrar jag med fröjd,
 Ån bland naturens strålande symboler.

O, höga Vishet! ingen yngling söker
 Sin barndoms brud, sin drömda älskarinna,
 I lifvets hvimmel, i de höga städer,
 Vid kölbefarna floders rand, i trängsela
 Vid skådespelen, lika ömt och troget,
 Som, djupt i skogars natt, kring berg och dalar,
 Jag sökte dig. Omsider trodde jag
 Min längtan uppfylld och med strängars ljud,
 Med hymners röst jag prisade min sällhet.
 Lik ynglingen jag af en molngestalt,
 Blott senare än han mig gäckad finner.
 En dröm har upplöst lifvets rosendröm
 Och flyttat bort i vid omätlighet
 Det sälla mål, som re'n jag ansåg hunnet.
 En skugga jorden är, ett spöke solen.
 En mörk terarisk dunst, en Stygisk dimma,
 En rök är allt hvad vi som vakne tänka.
 Blott sofvande, blott då, när kroppens boja
 Af dvalans hand symboliskt redan lossas,
 Upplysas vi, o sanning! af ditt ljus,
 Och i en ny, en skönare natur
 Med häpnad bo. O, drömde jag ännu!
 Jag såge då, jag visste mycket mera.

ORFEUS.

ORFEUS. GORGIAS.

GORGIAS.

Hell dig, Kalliopés och ljusets Son,
 Af bien fostrad med Hymettisk honung,
 Med skaldekällans friska silfvermjölk
 Af Muser ammad upp i lagerlunden!
 Säg mig, om annars i de hög्रे kretsar,
 Dem underbart din Ande genomskådar,
 Mig gifvet är att häpna blickar kasta,
 Säg hvilka nya budskap du försport
 Från Gudars land. Ty fast en jordisk slöja
 Din själ här täcker, fast i visa ord,
 I toner, ljufva liksom Brudars hviskning,
 Sin himlabörd för stoftet hon förkunnar,
 Dväljs hon ej här. Vid Gudars rika bord
 Hon redan frossar. Så i lugna haf
 En gyllne solbild väl olympiskt lyser,
 Den rätta Solen dock på himlen står.

ORFEUS.

En dröm jag hade nys i denna grotta.
 Försök, o Gorgias, till att tyda den.

Mig tycktes att på spetsen af Olympus
 Jag ensam stod och lät mitt fria öga
 Kring verlden irra. All sin glans beröfvad
 Låg jorden för min blick, i dimmor svept.

Aflöfvad skogen var, förbleknad ängen,
 Och vredgad havvets dunkla bölja slog
 En öde strand. I sorgliga ruiner
 Jag Tempel, slott och städer såg förbytta,
 Och ufvars skrän i sjunkna gullpalats
 Och vålnaders och ulfvars hemska gång
 Jag røjde bland de störtande arkader.
 Då höjde sig af bleka nympfers skara,
 Ur haf och skog, ur grottor och ur floder,
 En jammersång: "Den store Pan är död!"
 Och alla fjällar, Thraciens Rhodopé,
 Ombrusad vildt af kalla nordanväder,
 Och Kretas Ida och Thessaliens Pind
 Och Syriens Libanus, af cedrar smyckad.
 Och Libyens stolthet, himlabärarn Atlas,
 Upprepade i chorer jammersången:
 "Den store Pan är död!" Förstenad hof jag
 Min blick mot skyn, och se! de klara stjernor,
 De gyllne bloss, som ~~till~~ ur och till sitt intet
 Lyst myriader re'n af menskjöslägtet,
 För evigt slocknat. Ingen Titan svängde
 Sin gudafackla mer i zodiaken,
 Och ingen silfver-hornad måne tände
 Sitt milda ljus. Ett blodrödt kors allena
 Bland svarta moln med olycksstrålar brann,
 Och bleka andar i en rörlig krans
 Omsväfvade det fasansfulla tecknet,

Upprepande i chorer jämnens sång;
"Den store Pan är död!" En våldsam rysning
Då skakade ur dvalans famn mig opp,
Och fasans svett omsköljde mina leder.

GORGIAS.

Hur underbart! O finge jag i lifvet
En blick dock smyga bakom Isis-slöjan!

ORFEUS.

I slummer snart jag sjönk för andra gången,
Från jorden då min häpna ande flög
I underverldens bleka skymning neder,
Kring fält, af rodnande papaver klädda,
Tyst krökte Lethe här sin dunkla våg,
Och bleka Maner gingo på dess strand,
I nattfull skugga af granate-träden,
Der ingen fogel sjöng och ingen fläkt
Med andeläppar hviskade bland löfven.
Då såg jag, ack! mitt hjertas älskarinna,
Eurydice jag återsåg. Cypressen
Sitt mörka tak kring hennes fristad hvälfde.
I sorgens drägt, bedröfvad och allena,
Blek, som när fordom, vid Tartarens portar,
Hon evigt flydde ur sin makes åsyn
Och suckande för andra gången dog,
Tätt vid en källa, hvars kristall hon ökte
Med sina tårar, satt den kära hamnen

Och knöt en krans af smäktande narcisser,
 Straxt kärleksfullt jag sträckte mot fantömen
 Min öppna famn, men som ur Ixions armar
 Molnherrskarinnans bild, så, bytt i rök,
 Den tunna skuggan flydde ock ur mina,
 Och hotande på afstånd nu hon stod,
 En bild af tröstlös och oändlig jämmer.
 I ryslig natt sig dödens natt förbytte,
 Afgrundens klippor i-en lägre afgrund,
 Hemskt brakande från sina throner föllo,
 Af åskor genljöd skuggornas Olymp,
 Och af ett jordskalf underjorden skälfdes.
 Straxt spiran föll ur Plutos hand. Dess makar
 Den tre-gestaltade Proserpina
 Blef sjelf en hamn. Ej Furiens gissel smälldes,
 Ej hunden tjöt ur trenne koppargap.
 Men fruktansvärdt från skuggors myriader,
 Ur Tartarus och ur Elysiens dalar,
 En chorsång höjde sig: "Till Orkus kommer
 Den store Pan!" Och mellan afgrundsdjupen
 Genljudet vandrade: "Till Orkus kommer
 Den store Pan!" Demante-rigeln brast,
 Och blixten flammade, och flydd var drömmen.

Snart tredje gången söfdes jag, och se!
 Förvandlad verlden var. I åars glas
 Guldröda drufvor speglade sin prakt
 Och rika kornhaf svallade kring bergen,

Ett bättre slägte tycktes nu bebo
 En bättre jord. Till liar svärden smiddes,
 Till plogens bill de breda spjuten om.
 Men vid min sida stod Eurydice,
 Skön, som när fordom kring sitt gula hår
 Ett rosenvirkadt band hon knöt högtidligt,
 Och mig emot i myrten-lunden gick.

"Gläds, Orfeus," sade hon: "Vi träffas snart,
 Den store Pan har lossat Hades' fångar."

Så mellan rosor hviskar då och då
 En öm Zefir. Så klingar oförmodadt
 Teorbens sträng. Ja, Gorgias, snart vi träffas,
 Eurydice och jag. Vi träffas alla.

Måhända skall jag denna aftonsol
 Ej mer se uppstå, fenixlikt, ur natten.

GORGIAS.

O hvadan, Orfeus! dessa aningar?

ORFEUS.

De äro mer än aningar, min vän.
 Bacchanterna förfölja mig. Jag svärfvar
 I ständig fara.

GORGIAS.

Himlen dig beskyddar

Du är hans tolk.

ORFEUS.

O Gorgias, lät oss gå.

Adepterna oss vänta re'n i staden.

(De aflägsna sig.)

CHOREN. CHORFÖRERSKAN.

CHOREN.

Jag helsar dig, stilla förtroliga dal!
 I ditt ångande sköt glädtigt jag stiger
 Från de Febus-bestrålade fjällarne ned.
 Så ila om qvällen, vid Hesperis sken,
 De tröttade barnen ur ångarnes famn
 Till moderligt tjäll sjungande åter,
 Så seglaren hvilar sin tröttade köl
 I den ek-omsusade viken.
 Jag helsar dig, stilla förtroliga dal,
 Rikt vattnad af ormande bäckars kristall,
 Af Zefirerna klädd till en doftande brud
 Åt den tusenblommiga våren.
 Mer skön är ej Cyperns elysiska dal,
 Der, af fejderna trött, Dionysos, vår Gud,
 Vid Cyprias barm firar en sabbath.
 Ljuft rodnande hålla kring nöjets asyl
 Kariterna vakt. Bland hviskande myrten
 Snöglänsande dufvorna kyssa hvarann,
 Och på nickande blommor, på bugande gräs
 Guldvingade fjärilar paras.

CHORFÖRERSKAN.

Här vill jag hvila. Mäktigt härjar solens brand
 På bergens höjder. Bleka fältets örter stå.
 Leucotoë ej äger balsam mer att ge,

Och Klytia, som i ljusets flod sin eldtörst släckt,
 Omsider dignar under nöjets öfvermått.
 En grotta der mig vinkar i sin tysta famn.
 Narciss-omblomstrad öppnar sig dess dunkla port.
 Dit vill jag nedgå. Sjungen medlertid en sång.
 Att på musikens rena etersvall min själ
 Må vaggas mildt till salighetens öar hän.

CHOREN.

Hvad vill du höra? Männ' jag dig förtälja skall
 Hur Ceres' dotter fordom blef i Plutos arm
 Ur Ennas dalar bortförd? Efter blomstrens skatt,
 Som oförtänt ur purpurklädda skötet föll,
 Hon sträckte barnsligt elfenhvita armars par
 Med gråt ifrån infernska tordönsvagnen ner,
 Hvad? eller vill du höra hur från eterns höjd,
 Af gossens pil besegrad, alla Gudars Gud
 Förvandlad sjönk till jordens tärnor ofta ner,
 Och än som Oxe öfver hafvets bistra svall
 Feniciens kungadotter bar till Kretas strand,
 Ån smög, till gullregn bytt, i Danaïs famn, och än
 Ömt tryckte Ledas sköte, vänd i silfversvan.
 Hvad Gud skall jag besjunga? Egidskakarn Zevs?
 Apollo, ljusets furste? Henne, som i skyn,
 I daggig natt kör silfverhvita fålars par?

CHORFÖRERSKAN.

Hvad annat bör Prestinnan sjunga än sin Gud?

Om Bacchus sjungen, tigertämjarn, han, hvars tyrs
 Beherrskar elementer; stjernor, menskobróst!
 På honom vill jag tänka, när för sömnens makt
 Mitt öga domnar, vakna vid hans lofsång opp.

CHOREN.

Bland alla Gudars skara
 Hvem är som Dionysos?
 Olympens rika fullhet
 I honom bor allena.
 Lät myrten och violer
 Bekransa Gudens lockar,
 Lät rosenröda peplum
 Omkring hans länder fladdra,
 Bespänn hans char med dufvor,
 Och Cypern skall med häpnad
 Sin sköna drottning hylla.
 Lät silfverkogret klinga
 Från elfenskullror neder,
 Lät Pythons-bågen glimma
 I gossens veka händer,
 Och Cynthus strax skall böja
 För honom sina kronor,
 Och Dafne hänryckt bjuda
 De friska lagerlöfven.

Öfvergifven,

Öfvergifven; tänd af sitt hjertas plågor
 Satt, på klippans mossiga häll, vid hafvet,
 Ariadne, dyster och blek, som nattens
 Sörjande Måne.

Ut åt ändlöst böljande rymder såg hon
 Bort mot himlens rand, i hvars mörka blånad
 För dess häpna tårade blick förrädarns
 Vimpel försvunnit.

Vilda stormar tjöto kring Dias stränder,
 Röda blixtrar fräste i luftens mörker,
 Och ur bergens heliga grottor dundren
 Skallade åter.

"Himlamakter!" ropade Ariadne,
 Och åt höjden bedjande armar sträckte:
 "Himlamakter! låten Er vredes blixtrar
 Krossa min hjessa!

Jag din ättling, dundrande Gud i molnen!
 Krétas stolta prisade Kungadotter,
 Jag, af brottslig kärlek förledd, har lemnat
 Heliga Lärer,

Och ur fadrens gyllene salar flyktat
 Evigt bort, af nattliga skuggor gynnad.
 Jag i nöjets rus åt en okänd främling
 Offrat min oskuld!

Dyre Fader! öfver din silfverbjessa
 Hån jag samlat. Aldrig ditt öga mera
 Vid den kyska blomstrande dotterns åsyn
 Strålar af glädje.

Du är hämnad. Han för hvars skuld jag arma
 Pligt och ära, vänner och slägt försakat,
 O han sjelf med tusende dödars marter
 Straffar min kärlek.

Teseus! dig jag räddat ur labyrintens
 Mörka villor, skyddat för tjurens eldgap.
 Dig ur dödens armar jag ryckt, och — himmel!
 Detta är lönen!

Ensam, ack! jag irrar på öde stränder,
 Ingen mensklig varelse här jag skådar.
 Åskor blott och forssarnas fall och stormen
 Trötta mitt öra.

Fast, o Zevs! din ormande vigg deruppe
 Nekar grymt att ända mitt lif, fast skogens
 Ulf försmår att äta den öfvergifnas
 Sprittande lemmar,

Skall jag sjelf den eviga glömskan finna,
 Vågor kring mig tjuta, hur lätt jag störtar
 Ned från klippans lutande spets i hafvets
 Sjudande brådjud.

Tjuten vindar, rasen J höga böljor!
 Vaggen bort till Attikas stränder liket!
 Till förrädarns irrande fot mig vaggen,
 Brusande vågor!"

Så hon sade, reste sig upp och ville
 Re'n i hafvets dånande sköt sig kasta,
 Då en karlhand fattade ömt den sträckta
 Glänsande armen.

Minos dotter tittade rädd tillbaka,
 Och en yngling, däjlig som morgonsolen,
 Ljus, med snöhvít panna och purpurkinder
 Mötte dess blickar.

I hans lockar irrade pryddligt rankan,
 Tätt af röda, svällande drufvor smyckad,
 Och ur ögat, fästadt på Ariadne,
 Strålade vällust.

"Håll, o flicka!" sade hans rosenläppar.
 "Jag af Jofur aflad, af Jofur buren,
 Jag som nyss på Indiens fält har skurit
 Eviga palmer,

Och hvars altar redan på Gangens stränder
 Festligt brinna, redan på Tmoli höjder,
 Jag Lyäos, drufvornas Gud, med tårar
 Ber dig om kärlek!

I en guldvagn, dragen af Leoparder,
Vid min sida skall du till himlen åka.
Flicka! hvad? Du tvekar. Välan! ett under
Tyde min allmakt.”

Sagdt: och löste varsamt ur flickans lockar
Den af perlor glimmande kraus hon fordom
Bar i Kretas gyllene Kungasalar,
Slungade kransen

Uppåt himlens fäste, och se! af stjernor
Tändes strax en krona i blåa rymden.
Oförgämligt glimmar hon der i nattens
Heliga mörker.

Hell dig, Bacchus! arma förskjutna hjertan
I förtviflans rysliga stund Du räddar.
Brusen, viner! kärlekens plågor stillar
Bacchus allena.

CHORFÖRERSKAN. CHOREN.

CHORFÖRERSKAN.

Hvad? sväfvat jag i dtömmens underland ännu?
Och stå omkring mig tomma luftgestalter blott?
Regerar själen åter sina lemmars band,
Och ser med kroppens öga jag en verklig Sol
Beskimra fält och klippor med sin aftonglans?

CHOREN.

Ur drömmen vaknad står du åter på den jord,
 Som vidt sig hvälfver, hafomarmad, solbeglänst,
 Imellan Plutos jämmerfulla öckenland
 Och blåa himlasalar, der i festlig ro
 De sälla Gudar frossa vid ambrosiabord,
 Din själ regerar åter sina lemmars band,
 Med luftigt guld en verklig aftonsol beklär
 Din hvita skrud, din Venusbärmande gestalt.
 Ej tomma molngestalter ser du kring dig stå.
 Medspelarinnor, glada Tempeljungfrurs chor,
 Omringa dig som fordom, vänta ditt befäl,
 Du må dem bjuda att med än en festlig sång
 Lyäos, själafröjdarn, din och deras Gud,
 Lofprisa, eller på violomdoftad äng,
 Vid gälla syrinxpipors och vid flöjters ljud,
 Gladt fira tyrsusbärarns milda gudamakt,
 Den långa natt i bacchisk stjernomtindrad dans.

CHORFÖRERSKAN.

Välan! jag drömde. Systrar, hören dock mindröm,

Mig tycktes att på isbeklädda Rhodopé

Jag, skild från menskors anblick, nyss bland molnen
 stod.

Då såg jag Dionysos, min och eder Gud,

Ej sådan som från tigerdragna vagnens höjd,

Omskrällad högt af hessa kopparbäckens ljud,

Han mildt kring drufvobergen, lik en vårsol ler.
 Mörk stod han, blek och dyster. Kring hans gyllne hår
 En purpurklasig ranka ej sin bindel kuöt,
 Och panterhuden famntog ej med gyllne klor
 Den elfenhvita halsen. Molnklädd pannan var,
 Och harmens tårar flöto på hans rosenkind.
 Han talte. Ljuf hans stämma var som källans sorl,
 Som i cypresselundar vindens midnatts-sus.
 "Anförarinna för de helga Jungfrurs chor,
 Så ljödo Gudens ambredäppar, fulle af
 Gudomligt hot, odödig förebråelse.
 "Anförarinna för de Tärnor hvilka jag
 Från Thraciens snöland, Greklands mångkringsflutna
 kust,
 Och fabelns hem, Thessaliens fjällbesprängda bygd
 Utkorat att på jorden föra ut min dom!
 Hvertill, Prestinna! murgröns-kransen om ditt hår
 Själkakarn, vinbegrönta tyrsen i din band,
 Och öfver höga Bassarider ditt befäl,
 Då, utan helig vrede, utan nitfull hämd,
 Mitt välde och min ära du kan trampas se?
 Förgäfves på Citherons festomgnydda höjd
 Tyrannen Pentheus fallit. Fåfångt svänga nu,
 Af luft och landtdjur löjevärda medelting,
 I natten ~~M~~inyas' döttrar dunkla vingars par.
 Mitt välde likväl trotsas och den väg jag fann,
 Till menskoslägtets frälsning blir för evigt stängd.

M/

I Hemi stormomtjutna dalar går en skald,
 Den Gud, hvars gyllne fackla ljus åt verlden bär,
 Sin Far han dårligt kallar och Kalliopé,
 Chorfförerskan i Pindens lagerskog sin Mor,
 Nyss återvänd ur bleka Maners ödemark,
 Ur spökens famntag, nyss, vid afgrunds-hundens tjut,
 Invigd i grymma Eumeniders hemlighet,
 En väg till Orkus åt Deukalions barn han lär,
 Sjelfskapta smärtors gamla, länge kända väg,
 Ej klingar från hans gyllne strängar vinets lof,
 Ej helig qvinnokärleks, ej sällskaplig fröjds.
 I skogars djup, tartariskt vilda öknars famn,
 Der inga Fauner dansa, inga nymfer le,
 Lärjungar, grymt bedragna, ledas af hans röst.
 Ej sådan var den bana, som, till ljusets verld,
 Min nåd och vishet föreskrifvit Pyrrhas ätt.
 Af glädjens rosor jag den tätt omblomstras lät,
 I hundraårig vinref Gudars nektar gjöt
 Och glada Bassarider bjöd i orgisk dans
 Och festlig sång förkunna himlarnes mystèr.
 Kom! skåda sjelf till hvad olympisk salighet
 Jag kallar Hades fångar, jordens sorgsna barn."
 Sagdt: och med rosenläppar ambradofstande,
 Han sagta på mig blåste. Ljuft mitt öga slöts,
 Som jägarns öga för en stilla västanfläkt
 Vid källans rand, vid ekens mångförspridda rot.
 I himmelsk dvala smälte mina sinnen bort

Så flickan dör af vällust i sin brudgums famn.
 Till sans dock snart jag väcktes, och min häpna fot
 I själens urland, Bacchi himmelrike stod.
 Förvirradt der mitt öga flög från bild till bild
 Af evig fröjd och sällhet, sommarfogeln lik,
 Som ilar glad från ros till ros i ängens sköt.
 I höga stammar kröpo rankor sjelfmant opp,
 Och fulla jättedrufvor, klara som den gråt,
 Af Heliader gjuten, den af Solens sken.
 Till genomskinlig bernsten, långsamt bildas om,
 Nedhängde bland smaragdelöfven öfverallt.
 Kring jaspis-bergen grydde evig morgonglans,
 Ur ekens barm i bäckar gyllne honung flöt,
 Och nektarkällor runno på demantesand,
 Från myrtenlundar hördes muntra lyrors klang,
 I druflöfsalar sutto kärleksdruckna par,
 Halfnakne, rosenkrönte, på violers bädd,
 Och glada nymfer höljde slätten med sin dans.
 Bland tusen sköna föremål det skönsta dock
 Var vår Lyäos, glädjens faderburna Gud.
 Rörd, hänrykt, sjönk jag till hans marmorfötter ner
 Och vätte dem med tysta silfvertårars flod.
 "O Fader Evan!" ropte jag med bönens röst,
 "Låt mig bland rosenhyddor evigt här få bo."
 "Blygs, dotter!" hördes tigertämjarn svara, "blygs
 Att före kampen fordra himlakronans lön.

Med

Med strider blott det högsta vinn. I gästfritt skygd
 Af dessa palmer prófvad dygd allena bor,
 Blott den i fridens boning, som på orons fält
 Emot det onda förde segersälla krig.
 Gack dotter, att förvärfva ärans diadem,
 Mot Orfeus lyfta hämnens fruktansvärda tyrs!²⁹
 Sagdt: och i blåa töcken denna syn försvann.
 Men nu i afgrundsdjupen, i de boningar,
 Der Plutos kopparspira tämjer vredens barn,
 Jag stod med namnlös fasa, under klippors hvalf;
 Bland svafvel-lågor, döds-skrän, giselars vilda ljud.
 Förskonen mig att yppa helvetets mystèr!
 Ur Furiens händer drack jag raseriets kalk.
 Oändligt qual nu hvilar kring mitt hjerta. Gud!
 Lyåos! Hades stolta öfvervinnare!
 Var mig barmhertig! milda denna afgrundsglöd!
 Med tyrsen rör mig, med din blick omstråla mig!
 O systrar! jag är bönhörd. Himmelskt lugn på nytt
 Med dufvovingar festligt öfverskyggar mig.

Re'n fattas af Guden

Den längtande Bruden.

O, hörden J ljuden

Af brölloppsmusiken,

O, sågen J Faunernas vingade dans?

Till okända riken

Jag föres af Guden —

Till heliga fjällar,
Der rosiga qvällar
Neddroppa sin balsam vid stjernornas glans,
Jag föres, vid Faunernas vingade dans.

Hvad måktar mot Guden

Den skälfvande Bruden?

I glimmande skruden

Hon sitter försagd.

I kyliga grottor,

Der bäckar förfriska;

Der vårvindar hviska,

Han ömt henne leder

Från gullvagnen neder

Och aflar med Bruden en jättelik bragd.

Ack! phallus mig bränner,

Ack! tyrsen mig rör.

Mig sjelf jag ej känner.

Jag dör! jag dör!

(Hon nedfaller till jorden under konvulsioner.)

CHOREN.

Se hur hon hvilar!

Vindarne fläkta dess ljusgula hår,

Sanslös hon hvilar,

Träffad af gudomens mäktiga pilar.

Kärligt dock smilar

Himmelens löje kring kindernas vår.

Väl hon bland liljorna sänkte här neder
 Blomstrande leder,
 Kroppen väl snärs i magiska band.
 Själen dock helsar de saligas land.

I pärlslotten ljusa,
 Der gullharpan rörs,
 Der kalkarne brusa,
 Hon rodnande förs.
 Af stjernblommor virar
 Den hulda en krans.
 Sitt bröllopp hon firar
 Med lekar och dans.
 Men redan dess öga
 Ser upp mot det höga.

Hon vaknar . . .

CHORFÖRERSKAN.

Ja! till hämd och mord jag vaknar.

Lyäos än ett festligt offer saknar.

För våra tyrser Orfeus falla må.

Upp, Systrar, upp, att Tempelskändarn slå.

Som höstens vind från poppeln sliter neder!

Gulbrända löf, afslitom så hans leder!

Ja, upp till hämd! må Hebri silfverflod

Förgyllas skönt af Orfei gjutna blod.

CHOREN.

Ja, upp till hämd! må Hebri silfverflod

Förgyllas skönt af Orfei gjutna blod!

LYCIS. TIMON.

LYCIS.

Ja! du har rätt. Vi gå på skilda vägar
 Till samma mål. Vi söka begge sällhet.
 Hvem af oss hinnet dock väl säkrast målet?
 Du tittar i en ändlös himmel opp.
 Bland rosor dröjer jag i dalens skuggor,
 O Timon! örnen når ej solens eldklot,
 Men fjärrin hvilat glad vid rosens barm.

TIMON.

Sannt, bästa vän! men ingen vandra kan
 En annan han än den naturen bjudit.
 Hvert skapat väsen fått sitt element.
 I vågor bor den silfverklädda fisken,
 I himlars afgrund gladan sig fördjupar,
 Ej Svanen i Meanders krökta flod
 Bevekas kan att kuttra dufvans ömhet;
 Ej dufvan svanens trånad sjunga kan,
 Allt i sin art är godt, men utom den
 All sanning och betydelse det mister.

LYCIS.

Palemon kommer.

TIMON.

Festligt kring hans lockar
 Af äldren flätas silfverdiadem.

PALEMON. LYCIS. TIMON.

PALEMON.

Nå, mina barn! J ären inbegripna
 I något viktigt samtal, kan jag tänka.
 Tillåten J en gammal man att delta
 En stund deri, då här, i blomstrens ånga,
 Af qvällens friska Aura smekt, han hvilar.
 Trött af sin vandring?

LYCIS.

Oförtjenad heder
 Sker oss dermed. Men svårt för visa öron
 Det säkert blir två svärmare att höra.

PALEMON.

Af hvad natur är då ert svärmeri?

LYCIS.

Af tvenne skilda stridande naturer.
 Jag för en flicka mina rökverk tänder.
 Dess famn mitt verlds-allt är, min Elisé.
 Långt mer än Kungars scepter jag värderar
 En lilja blott af hennes händer bruten,
 En blomsterkrans af henne vänligt räckt,
 Mer än Monarkens gyllne hufvudbindel.
 Vår Timon älskar ock, men himlen vet
 Hvad namn hans flicka har. Ixion likt
 Han sträcker armarna emot en Juno,
 Mot tomma moln och trollgestalter opp;

PALEMON.

Jag vet det väl. Vår Timon söker sanning.
 Men hören, mina barn, ett välment ord.
 Ej lustan, af hvad namn hon vara må,
 Begär till sanning, till en flickas kyssar,
 Förmår att lugn åt menskoanden ge.
 Blott nyttans värf ger lifvet rätt sin hållning.
 Så länge vi på denna jorden bo,
 Elysiens rosor och Olympens ljus
 Med ärlig ifver må vi ej begära.
 Om almens stam vinrankan flätas bör,
 Och silfverull och mjölk af hjorden samlas:

HERMAS. PALEMON. LYCIS. TIMON.

LYCIS,

Hvad fattas, Hermas? Dina lemmar bäfva
 Som Hebri hvass, och blekhet håljer kinden.
 Hvad nytt från staden?

HERMAS,

En ursinnig här
 Af vilda Bassarider honom fyller,
 Och höjer rysligt sina Evoörop,
 Vid hornens skall bland skrällande cymbaler,
 Som vågor dånande på vågor tränga
 I vårens strida fraggbegjutna floder,
 Så genom gator, genom pelargångar

Framböljar qvinnohären. Som ett haf
 Mot stranden gnyr, som skogens ekar hvina,
 Då nordan brusar genom deras kronor,
 Så gnyr, så hvinar denna svärm.

TIMON.

Hvad vill den?

HERMAS.

I tusen stycken Siarn Orfeus rifva,
 Hans panna grymt med festens stafvar krossa,
 Apollos tempel djerft de nu belägra
 Och förtära skalden ut med höga rop.

TIMON.

O Gudar! hvilket öfverdåd! Apollo!
 Din Son beskydda! Lät din systers båga
 Sig fruktansvärdt mot dessa odjur spänna,
 Liksom bland Tebes sköna kungadöttrar
 Den fasa och förstöring spred. — O Lycis!
 Jag går till staden. Allt jag veta vill.

LYCIS.

Jag följer dig. Ej Siarns dystra sänger
 Behaga mig. De mig bedröfvad göra.
 Dock önskar jag att honom räddad se.

(Lycis och Timon gå öfver den ena af Hebris bryggor
 och försvinna bakom klipporna; Orfeus derefter öfver den
 andra.)

PALEMON. HERMAS.

PALEMON.

Säj, goda Hermas! var min dotter Mirza
Ej med bland skaran?

HERMAS.

Nej! som plantan trives
Blott i sin egen jord, och skiljes blott
Af skördarns djerfva händer derifrån,
Så trifs din Mirza blott i ärfda dygder;
I födsel-tjället. Men min Polydora!
Vinref.omkransad, högtuppskjörtad lopp ~~och~~
Ibland de vilda.

PALEMON.

Länge jag dig varnat
För denna kärlek. Ej lättsinnig blott
Är Polydora, äfven litet elak.

HERMAS.

O smäda ej min enda älskarinna,
Mitt hjertas Brud! God var hon. Nu förförd
Af Bacchiskt tummel hon sig sjelf förgätit.

ORFEUS. HERMAS. PALEMON.

ORFEUS.

O! mina vänner, unna mig ett skygd

I denna dal. Ej längre jag uthärdar
 Att rastlöst fly. Af qvinnor, i hvars barm
 Demoner rasa, mina steg förföljas.
 En Gud allena nyss mig räddat har
 Ur deras grymma, höjda mördarhänder.
 Snart måste jag dock falla. Mina knän
 Af matthet svigta. Ångstens kalla svett
 Min panna sköljer. O! hvart skall jag fly
 Att för de vildas mordbugg icke stupa?

PALEMON.

I denna grotta nedstig, till dess ruset
 Bortdunstat har ur våra qvinnors hufvud.

ORFEUS.

Ack älskade! J säkert ej förråden
 En gammal man, som mente Er så väl.

PALEMON.

Nej Orfeus, nej! jag svarar för oss alla. —
 Jag måste gå ty sömnens starka genius.
 På mina ögonlock sig blytung lägrar.
 Dröj du, o Hermas! medlertid i nejden,
 Och om en flock af spejande Bacchanter
 Sig vänder hit, förvilla den med dikter
 På annan väg.

HERMAS.

Din vilja skall bli uppfylld,

HERMAS.

O Gudar, Gudar! äfven Polydora
 Var med bland skaran. Öm och blygsam nyss,
 Hon smålog, bäfvande mot nöjets gryning.
 Så dalens ros, ur knoppens slöja vågad,
 Med silfvertårars prakt i purpurögat,
 Står rodnande och andas rädd sin vällukt.
 Ack! himmelskt lugn omkring min flickas anlet
 Sig bredde då, likt aftonglans, likt månken,
 Och gudaömhets lyste i dess blick.
 Nu i en yrande Menad förbytt,
 En vild, blodtörstig Bassarid, hon flög
 Kring stadens gator med en tyrs i handen.
 Djerft fladdrade, af vinets helga ranka
 Och murgrön smyckadt, hennes rika hår
 Kring elfenhalsen, och som midnattsblommor
 Dess kinder brunno. Himmel! hvilka vådor
 Min kärlek hota! Svårt det blifva lär
 I festens tummel kyskheten att vårda.
 Hur lätt, när, trött af chorens dans, Prestinnan
 I blomligt gräs vid flodens strand neddignar,
 En lysten Faun, bland löfven hittills dold,
 Den huldans känslor plötsligt öfverraskar —
 Hur lätt från bygden någon älskvärd gosse —
 Och före mig när hoppets ljufva mål!
 Men re'n jag ser Bacchanterna sig närma,

Din blick, o Polydora! skön ännu
I raseriet, strålar mig till mötes.

CHOREN. HERMAS.

CHOREN.

Hvar är han, Tempelskändarn, att hans panna jag
Med herrskarspiran, gyllne tyrsen, krossa må
Och genom brustna ögon drifva bort hans själ?
Hvar är han? Liksom kogerprydda jägarns fot
Kring dunkla skogars gömslen, sanko mossors dy,
Grenhornad hjort förföljer, så kring stadens torg,
I templens kolonnader och på öknens stig,
Jag Siarn efterjagat, men förgäfves än.
Dock se! hvem är den yngling, som i herdedrägt
Försagd och blek, vid grottans låga ingång dväljs?
Jag honom fråga vill. Säj, unge man, har Du
Talarbeklädda Siarn Orfeus icke sett
Kring denna bergstrakt vända sina rädda fjät?

HERMAS.

Jo väl! han flydde bakom denna fjällvägg nyss.

CHOREN.

Betänk att inför qvinnor, fulle af en Gud,
Inför den höge Dionysos Tempelmör
Du står, och genomskådas af en allvis blick.

HERMAS.

Blott sanning har jag talat. Tvifla ej derpå.

CHOREN.

Så svär vid jord och himmel, afgrund, Elisé,
Att du ej vet hvar Orfeus uppehåller sig.

HERMAS.

En ed, i otid gifven, om den ock är sann,
Är likväl straffbar. Orfeus har jag flykta sett,
Men om den gamles rädda fötter vanka än
I skogars natt, på ekomgifna fjällars höjd,
Om maktlös re'n han dignat, eller hvilat sökt
I någon lönlig fristad, är mig obekant.

CHOREN.

Du ljuger, unga Herde! din förlägna blick
Förråder att du ljuger. Frukta tyrsens makt.
Som dagens strålar nedergöra mörkrets här,
Så lyfter tyrsen skräckfullt sig mot lögn och svek.

POLYDORA.

Hvad, inför Polydora djerfs du ljuga, bof?
Din uppsyn dig förråder. Säj hvar Siarn dväljs;
Om annars Polydora af dig älskad är.

HERMAS.

O flicka! af mig älskad mer än dagens ljus,
Än västans sus bland myrtien, under hettans brand!
Skön var du alltid, men som kräftans gyllne sol
Är skönare än hon, som lågt i ^{nordens} söderns trakt,
Sin trånga båge kröker, under vintrens tid,
Så festligt öfverstrålar du i dag dig sjelf.

Ljuft kring din tinning spelar rankans helga löf
Och purpurdrufvor lysa i ditt saffrans hår,
Rubiner like, dem en konstförfaren hand
Inpassat har i Kunga-diademets guld.

POLYDORA.

Ditt älskogsglam må sparas till en annan gång.
Då midnattsmånen från sin höga silfvervagn
Bestrålar våra ängar och violens doft
Förmåler sig med daggens jungfruliga tår,
Som lön för dina suckar, som min ömhets-pant,
En festlig brudnatt jag dig ämnat vid min barm,
På rosors bädd, i näktergal-omklingad lund.
Men, vid den Gud, som mäktigt skakar nu min själ,
En större Gud än Cyprias kogerprydda Son,
Vid denna tyrs jag svär, upplöst är vårt förbund,
Om du ej uppenbarar Orfei tillflyktsort.

HERMAS.

O flicka vänd ditt stora blåa ögonpar
Och rosenkind och rank-omlöfvad panna bort!

POLYDORA.

Tills du bevekes vill jag vänligt på dig se.
O hårda Hermas! skall vår kärleks rosendar
Så hastigt slutas? skall jag dö i enslig sorg?

HERMAS.

Nej, goda Polydora! lefva och bli säll.

Allt bjud. Jag lyder. Du mitt hjertas drottning är.
Men i mitt våld står icke hvad du fordrar nu.

POLYDORA.

Hör upp en gång att gäcka mig. Omöjligt är
Att dölja själens tankar för Prestinnans blick.

HERMAS.

Hör, goda Polydora! Lika öm som skön
Du var i fordna dagar. Aftonstjernans lik,
Huldt glänste fröjdens gudastråle i din blick,
Och under barmens liljor bodde kärlek blott.
Hvad! har ditt hjerta nu med sådan mordlust svällt?
Hvi törstar du så rysligt efter Skaldens blod?

POLYDORA.

Ett odjur blott från jorden jag utrota vill.
Ej för Dianas båga större monster föll.
Men hvarför dårligt tömma ordens koger ut?
Men hvarför slösa böner? Du ej aktar dem.
För Polydora aldrig än ditt hjerta brann,
Då kärleksbandet du så lugn kan brista se.
O ve! jag skänkt min ömhet åt en otacksam.
Det ljufva ungdomslugnet är för evigt stördt,
För evigt nedertrampad hoppets rosengård.

CHOREN.

O, hårda yngling! kan du utan smärta se
Din älskarinna gråta? Redan tårars dagg

Dess kind beströmmar, liksom i Hesperiens lund
Vårdaggen perl. likt fuktar äpplets rosenhy.

POLYDORA.

Försöken ej att röra mannens tigerbröst.
Hvad aktar gammen dufvans sorgsna klagoljud?
Spilld är min framtids lycka. Djupt i Hebri våg
Jag ilar nu att släcka mina känslors brand,
Att vaggas af dess blåa svall i helig sömn,
Farväl för evigt, mina följeslagerskor!
Farväl ock du för evigt, o min mördare!

HERMAS.

I alla Gudars namn! vänd åter, o min brud!
O Tempeljungfrur! hindren hennes djerfva steg.

CHOREN.

En Gudom henne drifver. Vilse han ej för.

HERMAS.

Vänd åter, Polydora! alla afgrundsqual
För dig jag villigt trotsar. Stanna, stanna blott.
I denna grottas sköte ligger Orfeus dold.

POLYDORA.

Kom i min famn att lönen för din trohet få.

CHOREN.

Triumf! nu börjas festen, Evan Evoë!

(Dans.)

ORFEUS. CHOREN.

ORFEUS.

O Tempeljungfrur! hvadan denna grymma storm?
 Hvad är er afsigt? att förkrossa mig? Välan!
 Här står jag färdig att för edra glafvar dö.
 En bön mig dock beviljen. Innan lifvet än
 Med blodets strömmar flutit ur mitt hjerta bort,
 Föruppen mig att denna lyras strängar slå
 Och sista sången höja, följd af deras ljud.
 Ty likasom det anstår hjelten att i kamp
 Bland pilregn, svärdens blixtar, brak af sköldar dö,
 Så höfs ock Skalden falla under klang och sång.

CHOREN.

Ej fruktar jag din lyras allmakt, dansar ej
 Vid hennes veka toner. Skogens råa trän
 Och markens djur och stenarne på Hebri strand
 Dem må du röra, men för dessa arma ljud
 Ej Bacchi Tärna äger öron, länge van
 Att lyssna till cymbalers stolta segerröst,
 Till Berecyntska pipor och metallehorn.
 Din bön skall dock beviljas, Skynda därför, Skald.

ORFEUS (*spelar och sjunger*).

Som för vindarnes våld ett moln försvinner,
 Som i klingande bäck en våg förrinner,
 Likså människans dagar
 Rastlöst ila sin kos,

Om

Om i Sidons kristall din nektar sjuder,
Om du purpurbeklädd en verldsdel bjuder,

Dock för skickelsens lagar

Faller ditt lif som en ros.

Om i ringhetens tjäll du menlös sitter,
Spisar landtliga mål vid fåglars qvitter,

Och i bäckarnes vågor

Släcker din törstande brand,

Måste skuggornas hem du dock besöka,

Bleka Maners förbund med smärta öka,

Skåda Flegetons vågor,

Sucka vid Acherons strand.

Jag i ungdomens brand mot lifvets bana,

Höjde glädtigt min blick, mot nöjets fana,

Menskor! fåfängt J sträfven,

Jorden ej hyser ett väl.

Klinga, helga teorb, för sista gången!

Höj, o bleknande mund! den sista sången!

Svanen, gungad i säfven,

Uppger i toner sin själ.

CHOREN.

Jag vet ej hvad känsla mitt hjerta betar,

Vet ej hvad kraft bor i teorben,

Osynlig lik själen i människokropp.

Tre gånger jag lyftade vredgad min tyrs;

Tre gånger dock sjönk handen tillbaka

Vanmäktig vid sidan och darrande ned,
 Ej kan jag förkrossa hans panna, ej se
 Den åldriges ögon, hvars strålände par
 Kring skarorna än blicka så själfullt,
 Bloddrypande brista för tyrsernas slag,
 Ej kan jag beskåda hans yttersta kamp,
 Ej hans dödsskrän vågar jag höra.

ORFEUS.

J helga qvinnor! hvarför så förfölja mig?
 Vi dyrka samma Gudom, blott med skilda namn.
 Jag äfven tillber denna milda öfvermakt,
 Som ljuft i rankans drufvor kokar purpurnust,
 Att trösta sorgsna hjertan, lindra sjukas qual.
 Tron mig. En Gud blott gifves. Han må kallad bli
 Apollon, Dionysos, Egids-skakarn Zevs.
 Om maktens vigg han slungar från Olympens thron,
 Admeti hjordar vaktar på Thessaliens fält,
 Omdansas af Satyrer vid cymbalers klang,
 Han alltid är den enda sanna Guden dock.

CHOREN.

Du ljuger. Dionysos heter världens Gud.

ORFEUS.

Lät vara. Till hans altar skyndar jag ock nu,
 Att honom tillbe gladt med offerblod och sång.

CHOREN.

Rätt gjordt. Ej långt från stadens dunkla murar står

En helig lund, der gyllne rankor fläta sig
 Om höga almars stammar, och en mild Zefir
 Bland löfven svänger lätta ethervingars par,
 Ett altar der, af trogna Bassarider bygdt,
 Står i det fria. Inga dystra tempeltak
 Förhindra lågan Dionysos hem att nå.
 Dig skynda. Bringa skyndsamt dina löften fram.
 Jag följer med att profvet af din andakt se.

ORFEUS.

Ja! skyndom. Jag min harpa medtar, att en hymn
 Till Dionysos ära festligt stämma opp.

HERMAS. POLYDORA.

HERMAS.

O Polydora! kort var nöjets rus
 Ljuft smakte vällustbägarn, men på bottnen
 Bor ångrens drägg.

POLYDORA.

Hvad säger du, min vän?

Ej denna kalk är tömd ännu. Vi blott
 Ha läppjat vid den fulla gyllne randen,
 Der, ljuft omslingrade, vi lågo nyss,
 Af månens ljus bestrålade i lunden.
 Än är af salighet oss återstå,
 Skön är din hydda, Hermas. Vestanväder
 Mildt fläkta der, och kornförgyllda tegar

Ombölja trakten. Ömma svalor bygga
 Sitt lilla bo vid kojans lugna tak.
 Ack! evigt der jag i din famn vill dröja,
 Vill kyssa hvarje dyster tanke bort,
 Hvert moln af vemod från din dyra panna!

HERMAS.

O, sköna Polydora! endast kyssar
 Dig kunna svara, blott ett lif betala
 Din ömma kärlek. Men af samvetssår
 Mitt hjerta svider. Hvad är Orfeus vorden?
 Ett rof för rasande Bacchanter visst,
 Ett blodigt lik.

POLYDORA.

Det är väl möjligt, Hermas,
 Ät Hades var han invigd längese'n.

HERMAS.

Jag nedgå vill i grottans famn. Måhända
 Han träffas der. Måhända mellan bällens.
 Mångbrutna väggar har han funnit skygd.

POLYDORA.

Ha! Hermas lemna mig. En gubbes lif
 Han mer värderar än sin flickas kärlek.
 Hur dårligt att på jorden hoppas kärlek!
 Ej mannen älska kan, ej qvinnan sjelf

Kan älska, nej! Farväl för evigt, Hermas!
 Mig vinkar tusen ynglingars begär,
 Mig ropar trummans dån och festens tummel.

HERMAS.

Han är försvunnen. Äfven denna lyra,
 Som själarne, likt Hermes' Kaducé,
 Allsmäktigt bjöd, är borta, säkert krossad
 Med Herren sjelf mot Hemi branta klippor.
 Hvar, Orfei vålnad, är ditt lik, att jag
 Med ångrens gråt må tvätta bort det svarta
 Grymt gjutna blodet? Ha! min Polydora
 Är äfven flydd. Rätt gjorde hon, som flydde!
 Brott är att ömbet mot en brottsling te,
 Och sällheten, som köpes genom brott,
 Är sjelf ett brott. Ha! Lycis nalkas der,
 Och Timon dyster vid hans sida vandrar.
 Helt säkert veta de om Skaldens död.

LYCIS. TIMON. HERMAS.

LYCIS.

Gråt ej, o Timon! utan Gudars vilja
 En sparf ej faller. Ingen blomma vissnar,
 Som sin bestämmelse ej fyllt. Ur kampen
 Har Orfeus gått. Hans ära återstår.

TIMON.

Jag vet det väl. Men, himmel! hvilken syn!
Apollos Son till döds af tyrser gisslad,
Af stenar krossad, sölade i blod
Hans silfverhår, och högt på lansen buret
Hans gråa, helga, vördnadsvärda hufvud!
Ve! och Diana med sin gudabåge
Ej hämnades ett brorsbarn! Känslolös
Hon såg på mordet ned från silfvermolnen.

HERMAS.

Är Orfeus fallen?

TIMON.

Rysligt söndersliten

Af djefvulska Bacchanter, och hans lemmar
Kring fäiten sådda. Hvad? du bleknar, Hermas?
Oändligt qual sig målar i din panna.
Ej visste jag att så du älskat Skalden,
Kom i min famn. Ljuft blande sig vår gråt!

HERMAS.

Säg hvad du vet om Siarns död. Berätta!

TIMON.

Ej jag berätta kan; men du, o Lycis!
Förtälj vår broder allt.

HERMAS.

Ja väl, förtälj

Allt allt allt allt. O Lycis, mig berätta.

LYCIS.

Välan! när vi till stadens portar hunno,
 Af Bacchiskt tummel funno vi den uppfylld,
 Som, gisslade af solens middags-strålar,
 Cikader yra på förbrända ängar,
 Så fylldes nu af rusiga Månader
 Torg, gator och portiker. Koppartrummor
 Förfärligt skrällde. Berecyntska pipor
 Med råa toner örat söndersleto.
 En här af vinlöfskransade Bacchanter
 Omsvärmade Apollos marmor-tempel
 Och fordrade med vilda upprors-skrän
 Ut Orfeus, som man dold derinne trodde.
 Då steg en vördig Prest med silfverlockar
 I porten fram och tillbjöd qvinno-härem
 Att låta undersöka Templets dolda,
 Igenom två utskickade. Det skedde.
 Din Polydora en af dessa var,
 Som rusade att Siarn efterspana.

HERMAS.

Jag tror det väl. Jag sjelf har henne sett,
 Med festlig tunika, med tyrs i handen.

LYCIS.

Du rodnar, Hermas! hastig blekhet täcker
 Din kind. Du bäfvar. Dina tänder skallra
 Af plötslig skräck.

HERMAS.

Slikt ingenting betyder

Man rodnar ofta utan att man känner
 Hvarför. Man bleknar också utan orsak,
 Ej någon dödlig kan förstå sig sjelf,
 Berätta vidare, Hvad slut tog leken?

LYCIS.

Knappt funno Gudens yrande Prestinnor
 Att Orfeus ej i staden fanns, att redan
 Han undanvikit, förr'n med rysligt tjut
 De flögo åter öfver Hebri brygga,
 Likt svanorna, som skrålade från Strymons
 Iskalla elf till andra nejder fly.
 Vi tänkte följa. Men omöjligt var
 Att komma öfver bryggan. Annan väg
 Vi måste söka. Gingo oss så vilse
 I Hemi bergstrakt.

HERMAS.

Skynda, att mitt hjerta
 Ej plötsligt brister, innan allt jag vet.

LYCIS.

Snart från en klippa Siaren vi sågo;
 Omdansad af Bacchanter närmas staden.
 Helt fredligt gick han. Inga fräcka tyrser

Mot

Mot honom lyftes. Inga hämdrop ljödo:
 Lugn, nattens måne lik bland silfvermoln,
 Bland Dionysos Brudar Siarn gick.
 Vi mängde oss bland skaran. Vägen togs
 Bort till en offerlund, åt Bacchus helgad.
 Der slagtrade Chorförrarinnans hand
 En silfverskäggit bock, af Orfeus framhafd,
 I gyllne skålar offer-djurets blod
 Högtidligt flöt, och klar brann altar-lågan.
 Då hände sig . . . ack! tungan sjelfmant ryset
 Att mer berätta. Hjertat slår af fasa.
 Då hände sig att öfver lundens kronor,
 En bröms, ett odjur, från Tartaren sändt;
 Kom surrande, i ständigt mindre kretsflygt,
 Bland Choren ned. Chorförrarinnans bröst
 Han rysligt stack med den infernska gadden.
 Strax qvinnan flög i namnlöst raseri
 Mot Skalden opp. Dess sköna anlete,
 Lugnt som en källas blomsterspegel nyss,
 Blef plötsligt i en Eumenids förvandladt.
 Mot Skalden vildt hon slungade sin tyrs,
 Och hela Choren följde efterdömet.
 En lika Demon fyllde allas bröst.
 I blod flöt gubbens värnadsvärda panna,
 Mot täta slag af rankbelädda stafvar
 Ett fäfängt värn han bakom lyran sökte.

Afstelnad snart bland liljorna han låg,
Och grymt jag såg hans lemmar sönderslitas.

(Ett silfvergrått moln öfverskyggar Teatern. I molnet Orfei vålnad, med snövit talar och palm i handen. På ömse sidor om honom glimma Lyrans och Svanens konstellationer).

TIMON HERMAS. LYCIS. ORFEI SKUGGA.

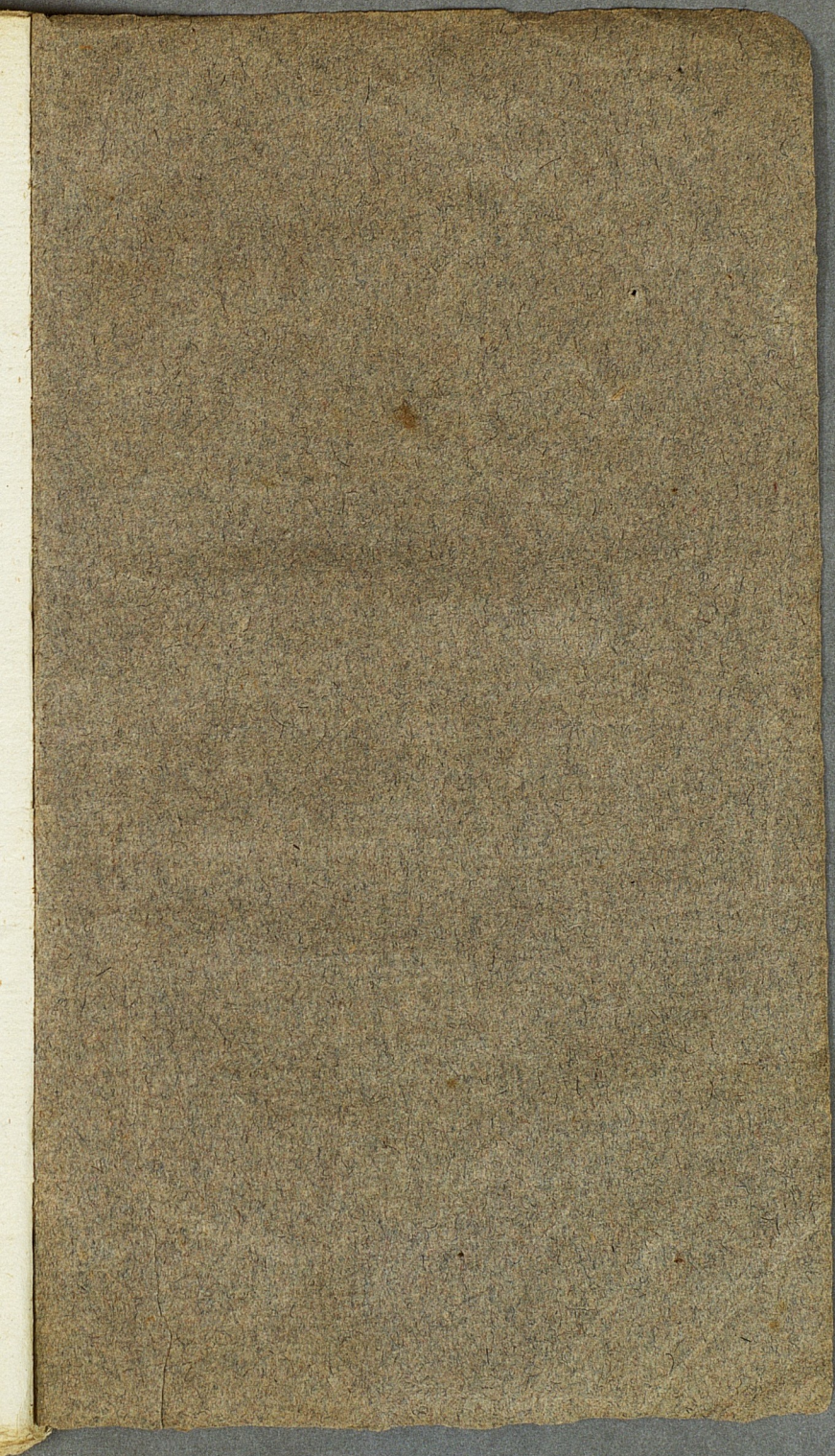
ORFEI SKUGGA.

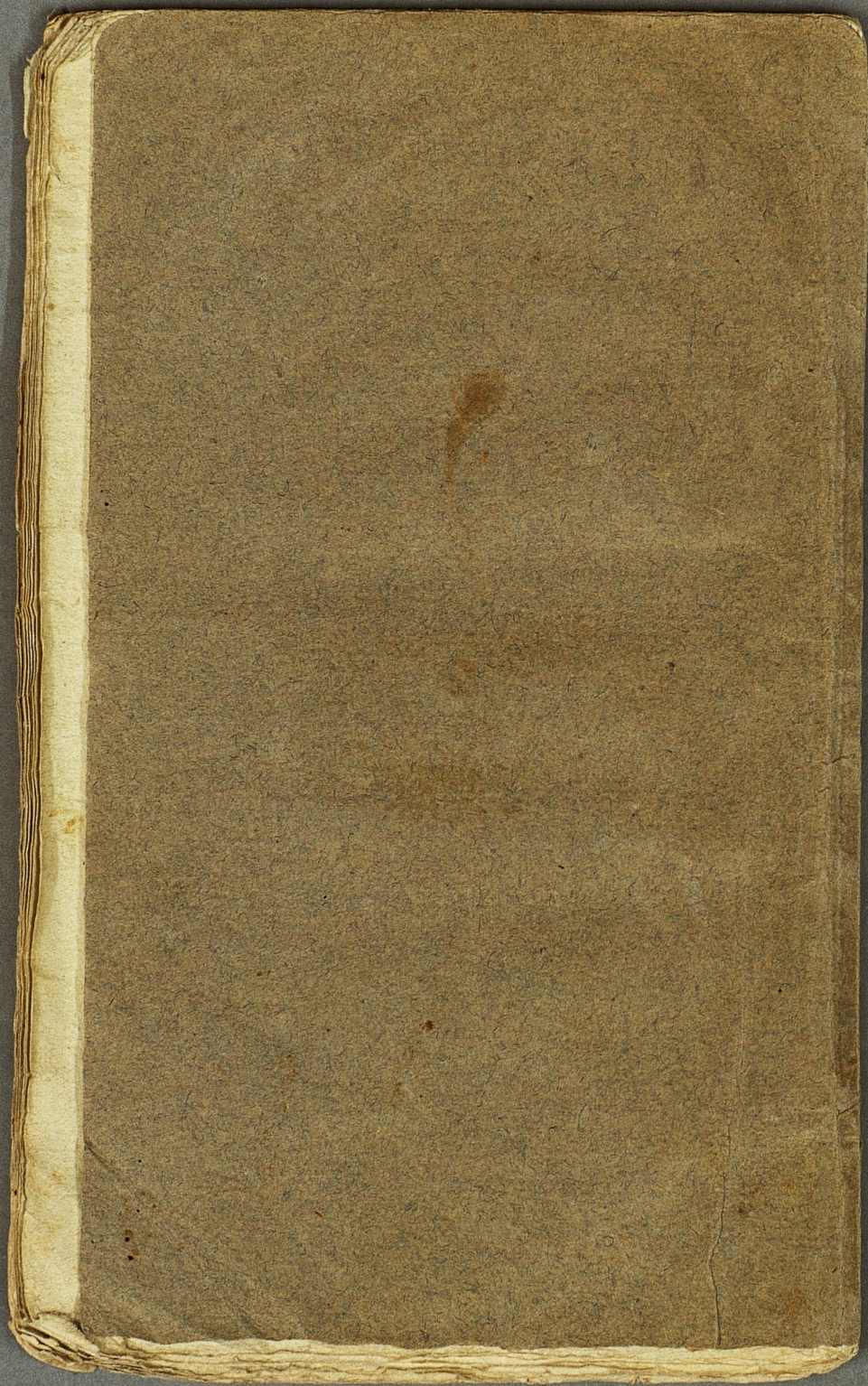
Jag kommer från Olympens ljusa glädjesal,
Der lönen re'n jag tillträdt för mitt tålamed.
Ej lifvets qual, ej vilda Bassariders tyrs
Mig hinner mer, och af cymbalers koppar-röst
Mitt fromma öra icke sönderslites mer.
Dig, Hermas! jag i sanning ger förlåtelse,
Fast fegt åt kvinno-bären du mitt lif förrådt.
Förlåt dig sjelf och vandra troget dygdens stig.
Gack, Lycis! lycklig blif vid Amaryllis' bröst.
Med fröjd Olympens Gudar stofstets ömhet se,
Och liksom här, på dunkel, sol-omkransad jord
I andars verld och kärlek enda budet är.
Gråt icke, goda Timon! jag lycksalig är.
Åoner af oändlig glädje för min blick
Sig öppna, som för menskoögon, himlar, haf,
Och högt på jorden skall man sjunga mitt beröm;

Så länge Lyrans silfver-strålar än i skyn
Och himla-svanen öfver vintergatans flod
Stjernprydda vingar breder i den lugna natt.
O, mina barn! ej hundra offertjurars blod,
Trollformler och mystèrer, helga vågors bad
Borttvätta själens smitta. Lydnad blott för den
Som öppnar och som sluter Orki kopparport,
Staf-bärarn Hermes, Majas vingbeklädda Son!

12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

www.books2ebooks.eu